

אומץ לב / איתי נתנזן כיתה ד ביס מורשת מנחם

הרגשתי שלבי מנתר משמחה בשעה שהמורה רינה הודיעה שמחר יש טיול במדבר יהודה. אבל כשהיא המשיכה ואמרה שהטיול יכלול בתוכו בריכת שחייה, ליבי צנח בחזרה. אני לא יודע לשחות. הסתכלתי על יורם וגדי- מלכי הכיתה, ודמיינתי בעיני רוחי אותם נוקפים לעברי אצבע ומלגלים עלי בפני כל הכיתה.

בלילה התקשיתי להירדם, היה נדמה לי שפרפרים רוקדים לי בבטן. כששעון הקוקייה העתיק השמיע 12 צלצולים, אמי נכנסה לחדר וניסתה לשכנע אותי להירדם. הבנתי את דבריה, אך לא הייתי מסוגל להירדם. התרגשות ופחד בערבוביה אחזו בי ולא הרפו. לבסוף, לאחר זמן מה, נעצמו שמורות עיני מאליהם, ושקעתי בתרדמה עמוקה.

למחרת בבוקר השכמתי קום, ולאחר הבטחה שלא אעשה דברים מסוכנים, רצתי לתחנת האוטובוסים הסמוכה לבית הספר.

במהלך הטיול, ראיתי שיח ורדים עומד לו יציב באמצע המדבר. הוא לא נכנע לרוחות ועמד בגאווה במקומו. החלטתי להתקרב אליו כדי לצלם אותו, וכשלחצתי על הקליק גיליתי דבר שהשאיר אותי עצור נשימה: השיח היה חלול!

החלטתי רק לבדוק מה יש בפנים, ולחזור. אז עוד לא ידעתי לאיזו תסבוכת הכנסתי את עצמי... נכנסתי, ופשוט נשביתי בקסמי המקום- הרבה ורדים, בכל מיני גוונים, ניצבים במקומם כחילילים העומדים על משמרתם. התבוננתי בהם זמן מה, ולאחר ששבעתי מהמראה יצאתי החוצה.

משב אוויר קר קידם את פני ומצאתי את עצמי במישור רחב ידיים. ניסיתי להבין איפה הקבוצה, אך לא ראיתים. התקדמתי במעלה השביל, ולמול עיני המשתאות, התגלתה במלוא הודה עיר פרסית עתיקה, אשר במרכזה עמד ארמון בולט ביופיו. דמיינתי מלך יפה תואר יושב בו בגאון... קול שעטת פרסות הקיץ אותי מדמיוני, ופרש שהגיע בזה הרגע קפץ מסוסו כשבידו אגרת והחל להקריאה: "היום" הוא הכריז בחגיגות "בשנת 12 למלכות אחשוורוש, בחודש הראשון הלוא הוא חודש ניסן, השר המכובד המן בן המדתא הוציא צו חתום בחותם המלך שי"ג אדר יהיה יום טבח ביהודים, ולכולם תהיה רשות לרצוח יהודים כאוות נפשם ולהשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים" הכריז הפרש, קפץ על סוסו, והשאיר מאחוריו ענן אבק שנסק השמימה. באותו הרגע ההבנה הכתה בי כפטיש- אחשוורוש הוא המלך במגילת אסתר, והמן רצה להשמיד את כל היהודים. זה בדיוק מה שהשליח אמר. ואם הארמון של אחשוורוש כאן, זה אומר שאנחנו בשושן הבירה של שנות חורבן בית המקדש השני.

ואז שמעתי קול מאחורי- "היי ילדון" הוא קרא. סובבתי את ראשי לאחור וראיתי את הפרש חוזר. "אתה בא איתי!" הוא קרא. שתי דקות אחרי זה הייתי כבר בארמון של אסתר המלכה. "עוז אברמוביץ" קרא הפקיד, אבל... אבל איך...!? איך הוא ידע את השם שלי? "היכנס לחדר המלכה" הוא אמר. דידיתי בהיסוס לתוך החדר. "עוז" היא פנתה אלי ברכות, "אל תנסה עכשיו לשאול איך אני יודעת את השם שלך, כי אני יודעת מאיפה באת, ואני זו שקראתי לך לכאן. זכור טוב את שתי המילים שאני אומרת לך, אלה מילות המפתח לכל אתגר בחיים:

אומץ לב

גם אני צריכה להתמודד עם דבר שקשה לי- להיכנס אל אחשוורוש שלא נקראתי אליו. אבל אני יודעת שזה הדבר הנכון לעשות. אני זוכרת ואזכור תמיד את שתי המילים האלה..." את סיום המשפט כבר לא שמעתי כי הייתי בחזרה ליד שיח הוורדים. "עוז הנה אתה" נשמע קולה של המורה, "דאגנו לך. אגב, למה זה נראה שהשיח הזה חלול?..."